

[Wilhelm]

Hr. Albertsen var inde på spørgsmålet: hvad koster det? Det kan vi desværre ikke besvare, så havde vi skrevet det i bemærkningerne. Vi kunne måske nok have lavet nogle løse skøn, for vi ved jo lidt om indlæggelsesernes varighed, men bl.a. kan man jo ikke besvare det, fordi den nuværende ordning har den virkning, at folk kræver sig udskrevet, før det er behandlingsmæssigt hensigtsmæssigt, og det er en af grundene til, at vi må have den ændret. Men jeg tror, hr. Albertsen har ret i, at det ikke kan være de store penge, det her drejer sig om.

Jeg synes, at socialministeren var lovlig negativ, for dette er jo ikke et lovforslag, han skal tage stilling til. Det er et beslutningsforslag, og hvis han mener det, han i øvrigt sagde, at han kunne godt se problemet, at der skulle arbejdes alvorligt med det, indenrigsministeriets udvalg og hist op og kom herved, og hvis han i øvrigt er enig i det, som fru Lizzie Lichtenberg sagde om, at hun var enig i VS-forslagets hensigter, og i det, som fru Grethe Lyngs fra CD sagde, ja, så skulle der da ikke være noget som helst i vejen for, at vi nu fik vedtaget den beslutning – for andet er det jo ikke, der er lagt op – som siger til regeringen, at den så snart som overhovedet muligt skal komme med et forslag til en lovændring, sådan at diskrimineringen af psykiatiske patienter ophører.

Andet og mere står der ikke, og hvis man afviser et forslag med det indhold, synes jeg, man afviser, at diskrimineringen skal ophøre. Vi har ikke engang været så dristige, at vi har sat en dead-line for et regeringsforslag, for vi ved godt, at der stadig væk foregår overvejelser i indenrigsministeriets arbejdsudvalg. Vi håber, det går hurtigt, men vi tror da, at en beslutning om dette forslag ville være med til at få det til at gå lidt hurtigere.

Jeg vil gerne understrege, at det eneste, der står, er, at nu tager folketingets partier den stilling, at diskriminationen skal afskaffes – hverken mere eller mindre – og så har indenrigsministeriets arbejdsgruppe tilbage den opgave at finde ud af, hvordan vi kan gøre det på en rimelig måde, hvordan vi kan lave den skelnen mellem plejepatienter og almindelige midlertidigt indlagte, og hvad det cirka vil komme til at koste. Og det kan forhåbentlig blive, i hvert fald ikke yderligere forsinket, men måske tværtimod fremskyndet lidt ved, at folketinget tilkendegiver, at man

ønsker, der snarest muligt sker noget. Nogen dead-line er der ikke sat på, så jeg fatter egentlig ikke, at der ikke er almindelig opslutning bag denne beslutning.

Jeg vil godt benytte lejligheden til at spørge socialministeren – og jeg ved, at det ville SFs og de radikales ordførere også have gjort, hvis de havde nået det: hvornår forventer man at denne arbejdsgruppe eller dette arbejdsudvalg, der kigger på sagen, kan være færdig med disse ting?

Men selv om vi fik at vide, at det kan de nok om et par måneder eller om et halvt år, så synes jeg ikke, det overflødiggor tilkendegivelsen fra folketinget: ønsker man diskriminationen afskaffet, eller ønsker man det ikke? Hverken mere eller mindre ligger der i beslutningsforslaget. Så kan vi ikke gøre det på anden måde, synes jeg faktisk, at konklusionen på denne debat – hvis der kan konkluderes allerede nu – må være, at det flertal, der har manifesteret sig, bærer det igennem. Så ved regeringen, hvad arbejdsgruppens overvejelser skal stile imod, så ved man, at flertallet her ønsker, at diskriminationen afskaffes, og at det sker så hurtigt som muligt.

Det indebærer selvfølgelig, indtil vi kommer til den mere vidtgående reform, fru Aase Olesen talte om for alle patienter i hele landet, at man finder ud af det, som fru Inge Krogh var inde på, at definere: hvilke af disse patienter er plejehjemspatienter, og hvilke er midlertidigt indlagte?

Socialministeren (Palle Simonsen):

Jeg vil godt sige meget klart til hr. Wilhelm og andre, at regeringen også er af den opfattelse, at der er nogle problemer her, som skal løses. Når vi afviser selve forslaget til folketingsbeslutning, er det, fordi vi ikke mener, der er nogen idé i uden videre at acceptere selve forslaget. Vi mener til gengæld, det er væsentligt at få afklaret de praktiske problemer, som knytter sig til dette komplicerede område.

Målsætningen er der faktisk ingen uenighed om. Det, der kan være vanskeligheder med, er spørgsmålet om, hvordan det kan klares i praksis. Jeg kan sige, at det udredningsarbejde, som finder sted i indenrigsministeriet på nuværende tidspunkt, forventes afsluttet i løbet af foråret, så det er altså en meget snæver tidshorison, vi opererer med.